

Beste mevrouw de apotheker,

Merci,

U bent er. De wereld draait op halve kracht en tezelfdertijd draait hij door. We moeten ondergaan, doorzetten en helen tegelijk.

Altijd bent u er, twee huizen naast de koffiebar waar ik aan de toog mijn dagen al schrijvende verslijt, of liever: versleet. Mijn stamkroeg is open voor take-away, de toog is afgezet met plexiglas, op de kruk waarop ik zat staat nu een gatenplant. Ik loop er nog steeds dagelijks heen en twijfel om een americano te halen, maar ik doe het niet. Het is niet de koffie die ik mis, maar de drukte, de vele talen, de bekende gezichten, de tekenaar aan zijn ronde tafeltje, de mooie barista's, de onuitstaanbaar luide koffiemolens. Ze zijn er niet meer, maar u bent er wel. Soms kom ik bij u binnen zonder dat ik weet waarom. Ik vraag een staaltje van het een of ander huidproduct of vraag welk mondmasker het meest geschikt is voor een treinreis naar Italië. U bent het dichtst bij een stamkroeg dat ik heb.

In feite kennen we elkaar al lang. U was er tien jaar geleden, toen ik een flesje zuurstofwater kocht voor mondspoeling, en ik enkele uren later een briefje in mijn brievenbus vond, waarop u had geschreven: we hebben het zuurstofwater een beetje te straf gemaakt, best aanlengen met water. Met een smiley erbij.

U was er toen ik hulp zocht om de sigaret te lijf te gaan. Ik herinner me hoe u me succes toewenste terwijl u het doosje nicotinepleisters in een zakje stak, en hoe ik drie weken later – weer verslaafd – uw drempel niet over durfde en steeds een andere route naar huis nam om u niet voorbij te moeten lopen. Ik schaamde me, was bang voor de vraag of ik gestopt was met roken, of het was gelukt. Merci om me daarna zonder oordeel gerust te stellen dat ik het de volgende keer wel voor elkaar zal krijgen.

Niemand kent deze buurt beter dan u. U kent onze kwaaltjes, onze zwakheden, onze guilty pleasures en onze persoonlijke drama's, en u gaat er met de grootste omzichtigheid en zorg mee om.

Laatst kwam ik bij u binnen voor een tube Arnica-zalf, of gewoon omdat ik me verveelde. Ik wachtte in de rij. Er stond een oude man aan uw toonbank. Hij vroeg u of hij zijn echtgenote af en toe een extra pijnstiller mocht geven. Het ging slecht met haar. Hij was ten einde raad. Terwijl ik verder werd geholpen door een van uw collega's, hoorde ik hoe de oude man u bedankte. Zelden heb ik iemand zo oprecht het woord 'merci' horen zeggen. Hij vertrok met hernieuwde hoop naar huis, en ik besloot een brief te schrijven om u te bedanken.

Merci. Merci om de geheimen van onze buurt te bewaren, om ons op koers te houden, om door te zetten en te helen tegelijk. Merci om vertrouwd te zijn als een stamkroeg, en eerlijk als een goede vriend. Merci.